

Skoleforstanderinder og Lærerinder forholde sig med faa Undtagelser ligegyldige, ja er snarest imod alt organiserende Kvinde-sagsarbejde og vilde føle sig fornærmede, om man antog, de havde noget at skaffe med Finsk Kvindeforening. Saaledes bliver alle de Foretagender, der sættes i Gang af denne, og overhovedet hele dens Virksomhed betragtet med Mistro og kun støttet med Lunkenhed. Aarsagen hertil kan ikke være nogen anden end den, at *Kvindefrigørelsens Idé i sin Helhed* endnu ej er gaaet op for Kvinderne, saa at de har indset Betydningen af et organiseret Arbejde for dens Virkeliggjørelse og følt sig kaldede til at deltage deri. Der findes nemlig ingen anden Undskyldning for den Kvinde, der ikke tilhører en Kvindesagsforening, thi har hun ikke Tid til at være virkende Medlem af en saadan, kan hun i det mindste ved sit Medlemsbidrag understøtte dens Arbejde.

Men — strængt taget er det jo ikke saa underligt, om Kvinderne tøver med at slutte sig til Arbejdet for deres Køns Frigjørelse; de véd kun alt for godt, hvor afhængige de i sidste Instans er af Mændene; de véd ogsaa, at de bliver ubehagelige i disses Øjne, hvis de begynder offentlig at modarbejde Mistorholdene ved deres Stilling; og der fordres unægtelig Mod til at gøre sig ubehagelig, for dem, man er afhængig af. Uvilkaarlig lyder Kvinderne derfor det Instinkt, som siger dem, at det er klogest at staa sig godt med dem, som har Magten. Overhovedet er det betegnende for vort Land, at Begrebet „Kvindeemancipation“ er i høj Grad upopulært, medens man i Praxis indrømmer Kvinderne temmelig stor Frihed. Mange, som af religiøse eller andre Aarsager er Modstandere af Kvindesagen, hørte hellere end gerne Frugterne af Kvindesagsvennernes Slid. Det er, som Stuart Mill siger, en politisk Naturlov, at alle de, der er undergivne en Magt, der grunder sig paa gammel Hævd, aldrig begynder med at beklage sig over selve *Magten*, men kun over dens *Misbrug*. Paa dette Stadium befinder sig for Tiden utallige Kvinder i vort Land.

Kaster man imidlertid et Blik paa, hvad der i de sidste Tiaar er vundet for Kvindesagen, saa maa man med Taknemlighed erkende, at der i Stilhed er vundet adskillige Sejre. Kvinderne har nu kommunal Stemmeret, de er valgbare til Skoleraad og Fattigkommission, Interessen for Fællesskoler er stegen paa en exempelløs Maade, som viser, at Forældrene langt mere end før have Tanke for deres Døtres Opdragelse. I Industriskoler og ved Polyteknikum studerer Kvinder, ganske vist endnu kun som extra Elever; Bestemmelsen, at Kvinder kun efter særlig Ansøgning kan faa Tilladelse til at studere ved Universitetet staaer vel endnu ved Magt, men kvindelige Studerende kan mod Erlæggelsen af en Terminsafgift faa samme Rettigheder som de mandlige Studerende med Hensyn til Bibliotheker, Læsesal m.m.